

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca kwestionuje decyzję Komisji — która została jej notyfikowana pismem z dnia 2 lipca 2008 r. — na mocy której Komisja odmówiła ujawnienia nazw spółek i nazwisk osób fizycznych związanych z tzw. „sprawą Eximo”, wymienionych w dokumentach ujawnionych skarżącej w odpowiedzi na jej pierwszą skargę.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, wskazując iż:

Po pierwsze, zdaniem skarżącej, sporna decyzja w sposób rażąco narusza prawo z uwagi na fakt, iż Komisja dokonała błędnej interpretacji i w sposób nieprawidłowy zastosowała wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, nie zbadawszy okoliczności faktycznych i nie przedstawiwszy powodów odmowy. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych poprzez uznanie, że ujawnienie wspomnianych nazw i nazwisk naruszyłoby ochronę interesów handlowych spółek oraz prywatności i integralności osób fizycznych. Skarżąca twierdzi również, że stosując wykładnię rozszerzającą terminów „ochrona interesów handlowych” i „ochrona prywatności i integralności osoby fizycznej”, Komisja naruszyła zasadę możliwie najszerszego dostępu do dokumentów wyrażoną w art. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Po drugie skarżąca podnosi, że sporna decyzja narusza art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ Komisja odmówiła skarżącej pełnego dostępu do dokumentu, który był już w tym czasie publicznie dostępny.

Po trzecie skarżąca wskazuje, iż nie informując jej o podstawie wydania decyzji i ograniczając się do przywołania wyjątków określonych w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2008 r. — Elliniki Nafppigokataskevastiki i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-384/08)

(2008/C 301/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Nafppigokataskevastiki AE Chartofylakeiou (Skaramangas, Grecja), Howaldtswerke-Deutsche Werft

GmbH (Kilonia, Niemcy) i ThyssenKrup Marine Systems AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: U. Soltész, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 16 decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie przepisów nr C 16/2004 (ex NN 29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005) wprowadzonych przez Grecję na korzyść Hellenic Shipyards; oraz
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania poniesionymi w niniejszym postępowaniu przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008)3118 z dnia 2 lipca 2008 r. (wersja ostateczna) dotyczącej szesnastu regulacji wprowadzonych przez państwo greckie na korzyść Hellenic Shipyards S.A. („HSY”), a w szczególności stwierdzenie nieważności art. 16 tej decyzji, zgodnie z którym Komisja uznała, że gwarancja odszkodowawcza udzielona, na wypadek odzyskania pomocy państwa od HSY, przez jej poprzedniego właściciela — Bank of Industrial Development („ETVA”) — na rzecz konsorcjum⁽¹⁾, które nabyło HSY na podstawie umowy sprzedaży udziałów (Howaldtswerke-Deutsche Werft⁽²⁾ i Ferrostaal), stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa i należy niezwłocznie zaprzestać jej udzielania.

Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż gwarancja odszkodowawcza zawarta w umowie prywatyzacyjnej została udzielona w czasie, gdy ETVA był kontrolowany przez państwo. Według skarżących gwarancja odszkodowawcza została skutecznie przyznana dopiero po dokonaniu prywatyzacji ETVA, a zatem stanowiła środek wynegocjowany między podmiotami prywatnymi i niezależnymi od państwa greckiego, a zatem nie można jej uznać za pomoc państwa.

Skarżące podnoszą nadto, iż błędny jest sformułowany przez Komisję zarzut, że dwie odrębne klauzule umieszczone w załączniku do umowy sprzedaży udziałów stanowiły jeden kompleksowy mechanizm przysparzający korzyści HSY. Skarżące twierdzą w istocie, że obie te gwarancje zostały udzielone niezależnie od siebie. Ponadto, skarżące utrzymują, że Komisja błędnie uznała, iż HSY odniosła korzyść z gwarancji odszkodowawczej, skoro w świetle okoliczności faktycznych sprawy jedynie Piraeus Bank może być uznany za podmiot, któremu gwarancja ta przysporzyła korzyści.

Skarżące twierdzą, że Komisja błędnie uznała, iż HSY przyznana została korzyść gospodarcza ze względu na gwarancję odszkodowawczą, która i) stanowi standardową klauzulę prawa prywatnego, ii) została udzielona po dokonaniu należytej oceny oraz iii) mieści się w zakresie zachowań właściwych dla prywatnego podmiotu gospodarczego.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja błędnie zastosowała art. 88 ust. 2 WE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 wobec niebędącej beneficjentem pomocy państwa Elliniki Nafpigokataskevastiki, nakazując jej wycofanie gwarancji odszkodowawczej.

Skarżące podnoszą także, iż argument Komisji dotyczący rzekomego obejścia effet utile odzyskania pomocy błędnie opiera się na założeniu, że obejście to nastąpiło poprzez samo udzielenie gwarancji odszkodowawczej.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja błędnie zastosowała art. 296 WE uznając, iż nie zezwała ona HSY na podejmowanie pewnych czynności cywilnoprawnych o charakterze pomocniczym mających na celu podtrzymanie działalności całej stoczni.

(¹) Konsorcjum to powołało spółkę Elliniki Nafpigokataskevastiki w celu skupienia w niej udziałów w HSY.

(²) Jedynym właścicielem HDW jest spółka ThyssenKrupp Marine Systems, która w 2005 r. nabyła także udziały Ferrostaal w Elliniki Nafpigokataskevastiki.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2008 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko Urzędowi Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-387/08)

(2008/C 301/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (Urzędu Publikacji), doręczonej skarżącej w dniu 20 czerwca 2008 r., o odrzuceniu jej oferty złożonej w odpowiedzi na przetarg AO 10185 na „Usługi Informatyczne — Utrzymanie systemów SEI-BUD/AMD/CR i związane z tym usługi” (Dz.U. 2008/S 43-

058884) i udzieleniu zamówienia wygrywającemu oferentowi;

- zasądzenie od Urzędu Publikacji na rzecz skarżącej odszkodowania w wysokości 1 444 930 EUR za szkody poniesione z tytułu spornego postępowania przetargowego
- obciążenie Urzędu Publikacji całością kosztów postępowania poniesionych przez skarżącą w związku z niniejszą skargą, nawet w przypadku oddalenia samej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego o odrzuceniu jej oferty złożonej w odpowiedzi na przetarg AO 10185 dotyczący „Usług Informatycznych — Utrzymanie systemów SEI-BUD/AMD/CR i związane z tym usługi” i udzieleniu zamówienia wygrywającemu oferentowi. Skarżący domaga się również zasądzenia odszkodowania za szkody poniesione przez nią, jej zdaniem, z tytułu postępowania przetargowego.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca twierdzi, że udzielając wyżej wspomnianego zamówienia innemu oferentowi, pozwany nie postępował zgodnie ze swoimi obowiązkami określonymi w Rozporządzeniu Finansowym (¹), zasadach wykonawczych do niego oraz dyrektywą 2004/18/WE (²), jak również z zasadami przejrzystości, równego traktowania i proporcjonalności.

Skarżąca podnosi ponadto, że instytucja zamawiająca naruszyła ciężący na niej na mocy wyżej wskazanych obowiązujących przepisów obowiązek uzasadnienia decyzji. Skarżąca utrzymuje również, że instytucja zamawiająca zastosowała kryteria, które nie zostały wyraźnie zawarte w ogłoszeniu przetargu, myliła ocenę z kryteriami udzielenia, naruszając w ten sposób specyfikację przetargu, oraz popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie, czego skutkiem było odrzucenie oferty skarżącej.

Skarżąca żąda zatem stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu jej oferty i udzielenia zamówienia wygrywającemu oferentowi oraz zasądzenia od pozwanego, obok całości kosztów związanych z niniejszym postępowaniem, odszkodowania za szkody poniesione z tytułu spornego postępowania przetargowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25.6.2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

(²) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31.3.2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).